

θειαν καξιαδικῶν ἀκόμη, δύο περιπολοῦντες ἀστυφύλακες... τοὺς συνέλαβον.

(Ἄ' Ἐμπρός» Τετάρτη 24 τοῦ Μᾶη 1906, σελ. 2, στήλ. 6, ἀριθμ. 52).

«... διότι κατὰ μὲν τὸ κλασικὸν δίκαιον ἡ ἀνικανότης τῶν ἑλεξουσίων καθίστα τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς γυναικὸς ἐντελῶς θεωρητικόν, ἀφοῦ τὸ δι' αὐτοῦ ἀποκτώμενον περιήρχετο κατ' ἀνάγκην εἰς τὸν ἐξουσιαστικὴν, κατόπιν δέ, διεῖνα πτυχθῆντων τῶν χρηματίων, ἡ dos adventitia καθίσταται peculium adventitium τῆς γυναικὸς, διότι ἡ ἐπέκτασις τοῦ προνομίου τοῦτου ἦτο σχεδὸν περιττή, ὡς ὑπαρχόντων ἤδη τῶν ἄλλων ἀσφαλιστικῶν μέσων τοῦ Ἰουστινιανῶν».

(Περὶ Προικῶς, ὑπὸ Κ. Πολυγένη, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου. Β', σ. 147).

«καίτοι μὴ ἐκφράσασκε τοῦ αυτοκράτορος...».

(Αὐτόθι, Β', σελ. 179).

«λαμβάνοντες ὑπ' ἑμὲν οὐκ... δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν...».

(Αὐτόθι, Β', σελ. 191).

«προτιμῶ μὲν...».

(Αὐτόθι, Β', σ. 195).

«... οἱ νόμοι εἰς οὐδεμίαν ἀμεσον σχέσιν εὐρίσκονται πρὸς τὸ θέμα ἡμῶν, καθότι περὶ τῶν οὐδὲις λόγος δύναται νὰ γίνῃ ἐνταῦθα (δεχόμενοι οὐκ ἢ προῖξ κατελήφθη ἀμέσως ἅμα τῇ συστάσει)».

(Αὐτόθι, Β', σ. 235).

«... ἀποσβεσθεῖσι τῆς ἐπιμαρπίας περιῆλθεν αὕτη (ἢ ἐπικ. δηλ.)...».

(Αὐτόθι, Β', σ. 266).

«νὰ μὴ ὑποχρεοῦται...».

(Αὐτόθι, Β', σελ. 270, σημ.).

«προβαίνοντες ἤδη εἰς τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν τοῦ προκειμένου ζητήματος διακριτέον τὰς ἐξῆς περιπτώσεις».

(Αὐτόθι, Β', σ. 281).

«Στρατιὰ ἀνδρῶν ὑπερβολικὸν ζῆλον ἐπειδεικνύμενοι πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐξάνεσιση».

Γ. Χασιώτης

(Στὸν «Ταχυδρόμο» τῆς Πόλης, 12 τοῦ Ἀπριλίου 1906).

ἀέρας: ἀπὸ νεροῦ εἶναι γιομάτο μπαμπάλα» = μαβροῦδικ· ἡ φράσις «μπάμπάλα στὰ μάτια» θὰ πεῖ «τίποτα».

Πιλιλάγκος = εἶδος κορυδαλός.

Παταβός = ἐκείνος πού περπατᾷ σάν κουτσός, χωρὶς ὅμως νᾶναι γέρνει δεξιά ζερβᾷ.

Σβαρνιέμαι = σέρνωμαι (σβάρνα, σβάρνισμα).

Τάνακούκουρα (καὶ τάνακούκουρα) = ὅταν κάθεται κανένας μὲ τὰ γόνατα διπλωμένα ἴσια πάνω στὴν κοιλία του, δίχως νὰ πᾶει νὰ στηρίζεται στὰ πόδια του.

Φουριουρά = πετάω (ἀπὸ τὸ φουρὸν πού κάμουν τὰ φτερά).

Φούρλες = γύρες.

Χουλιάρια (ἢ φτερά) καὶ ἀδράχι = ἓνα ξύλο μπηγμένο στὴν ἀπάνου μυλόπετρα καὶ μακριό· κάτου στὴν ἄκρια ἔχει σανίδια, τὰ χουλιάρια, πού χτυπάει ἡ λαμπάδα τοῦ καναλιῶ καὶ γυρνᾷ τὸ ξύλο, γυρνᾷ καὶ ἡ μυλόπετρα.

Παταριά (καὶ πάταρος) = μπάτσος.

Χαλιπῶνα = πᾶω νὰ σβῆσω, κατεβάζω τὸ φῶς.

Σ. ΑΝΘΙΑΣ

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΚΥΒΕΛΟΚΤΟΝΟΙ

Φίλε μου «Νουμά»,

Μέρα δὲν περνᾷ πού νὰ μὴ διαβάσω στὶς φημερίδες μιὰ πηχίαιρη ρεκλάμα γιὰ τὴν κ. Κυβέλη τῆς «Ν. Σκηπῆς»· φοβᾶμαι πὺς σιγὰ σιγὰ θὰ μᾶς τὴν κάνουν κι ἀνάγνωσμα οἱ ἀθεόφοβοι κι ἀπορῶ μάλιστα πὺς ἴσαμε τὴν ὥρα «δὲν προέβησαν εἰς αὐτὸ τὸ ἀπονενομημένον κίνημα» (καὶ νὰ μὲ συμπαθῆς πού σου τὰ λέω ἔτσι Κινέζικα τὰ πράματα).

Θέλω νὰ πῶ δηλ. πὺς οἱ ἀθεόφοβοι οἱ ρεπορτέρηδες θὰ μᾶς τὴ χαλάσουν τὴν χαριτωμένη θεατρίνα μᾶς καὶ θὰ κάνουν κ' ἐμᾶς τὸν κόσμον σιγὰ σιγὰ νὰν τὴ σιχαθοῦμε. Πὺς εἶναι καλὴ, παραπολύ καλὴ μάλιστα, ὅλοι τὸ παραδεχόμεστε· κ' ἴσια ἴσια γι' αὐτὸ καὶ λυπούμαστε κατάκαρδα νὰν τὴ βλέπουμε νὰ πνίγεται στὴ ρεκλάμα. Δὲν τῆς ἀξίζει τῆς καημένης τέτιος θάνατος καλλιτεχνικὸς καὶ καιρὸς πιά, δὲ λέω νὰ ἐπεμβεῖ ἡ Ἀστυνομία, μὰ νὰ βάλουνε στὸ ζουνάρι τους τὰ φονικά τους μαχαίρια οἱ ἄκαρδοι αὐτοὶ Κυβελοκτόνοι. Τί τοὺς ἐφταιξε ἡ γυναίκα καὶ δὲν τὴν ἀφίνουσε νὰ κοιτάξει τὴ δουλιὰ της;

Πρῶτος φίλος ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

Ἡ «ΜΕΛΕΤΗ»

Φίλτατε,

Τώρα πιάστηκε τὸ παιδί κ' ὕστερ ἀπὸ ἑνιά μῆνες, τὸ Γενάρη τοῦ 1907, θὰ γεννηθεῖ. Καὶ τὸνομά του «Μελέτη». Νὰ μᾶς ζῆσει καὶ νὰν τὸ καμαρώσει ὁ μπαμπάκος του, ὁ κ. Βικέλας, κι ὁ παραμπαπάκος του, ὁ κ. Δροσίνης (δύο μπαμπάδες, μᾶς εἶπαν οἱ φημερίδες πὺς ἔχει), νὰν τὰπολάψουμε καὶ λόγου μᾶς τῶμορφ καὶ τὸ καμαρωμένο κοριτσόπουλο, τὴ «Μελέτη» μᾶς.

Πὺς θᾶναι ὁμορφὸ καὶ πὺς θᾶναι καμαρωμένο, τὸ ξέρομε ἀπὸ τὰδεσφάκια του, τὰ κεραμιδιόχρωμα βιβλιαράκια τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν κτλ. τοῦ κ. Βικέλα». Μᾶς λένε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, πὺς ἡ «Μελέτη» θὰ φωτίσει καὶ θὰ μορφώσει τὸ λαό. Κι αὐτὸ τὸ ξέρομε. Μήπως δὲν τὸνέ φωτίζουν καὶ δὲν τὸνέ μορφώνουν καὶ τὰ κεραμιδιόχρωμα;

Νὰ λοιπὸν πού ὁ κ. Βικέλας κι ἄλλη μιὰ φορὰ (κι ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν εἶναι ἡ τελευταία) φωτίζει τὸ λαό καὶ τὸν ἀποστραθώνει — ἀπὸ τὸ πολὺ ρῶς πάντοτε.

Γεῖά σου ΦΩΤΕΙΝΟΣ

«ΘΕΑΤΡΟ ΣΟΒΑΡΑΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ»

Φίλε Νουμά,

Κάπου γράφτηκε αὐτὲς τὶς μέρες πὺς τὸ καινούριο θέαμα ἢ πολυθέαμα πού φτάνει ὁ κ. Βώκος θὰ εἶναι θέατρο «σοβαρῆς φιλολογικῆς ὑποστάσεως». Καὶ παρακάτου πὺς θὰ παίζονται ἔργα τῶν κ. κ. Τανάγρα, Πολέμη, Ξενοπούλου, Νιρβάνα, Βώκου κτλ. Πάνε καλὰ, ἐμεῖς ὅμως αὐτὰ τὰ πράματα δὲν τὰ πολυκαταλαβαίνουμε καὶ θὰ παρακαλέσουμε τὸν κ. Βώκο πού φαίνεται σάν ἰδρυτὴς κ' ἰδιοκτῆτης ἐκεῖ μέσα νὰ μᾶς ξηγήσῃ.

Δηληδὴ πρῶτα ἐτοῦτο :

Ποιὰ εἶν' τὰ ἔργα πού θὰ παιχτοῦνε καὶ πού ἔχουνε σοβαρὴ φιλολογικὴ ὑπόστασι. Ἐμεῖς τουλάχιστο δὲν ξέρομε κανένα, ἐξὸν πιά ἂν τᾶχουμε ἐ-

τοίμα στὰ συρτάρια τους καὶ μᾶς τὰ παρουσιάσου' ἐξαφνα. Ἐπειτα παρακαλοῦμε τὸν κ. Βώκο νὰ μᾶς πῆ ἂν πιστεύει στ' ἀληθινὰ ὅτι ἡ φιλολογικὴ ὑπόστασι τοῦ κ. Τανάγρα καὶ τοῦ κ. Πολέμη εἶναι πραγματικὰ σοβαρῆ. Ἀκόμα ἓνα ἄλλο. Ἄν εἶναι βέβαιος γιὰ τὴ φιλολογικὴ πάλι ὑπόστασι τῶν πατριωτικῶν του ἔργων.

Ὅσο γιὰ τοὺς κ. κ. Ξενοπούλου καὶ Νιρβάνα ὁμολογοῦμε ὅτι ἔχουμε πολὺ καλύτερη ἰδέα καὶ πιστεύουμε ὅτι κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔχουνε καλύτερη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους, ὥστε νὰ μὴ θέλουνε ν' ἀνακατωθοῦνε σὲ τέτιες — choβαρότητες. Ἄν πάλι ἔχουνε ἄλλες σκέψεις στὸ νοῦ τους καὶ θέλουνε νὰ θολώσουνε τὰ φιλολογικὰ νερά, τότε νὰ μὴ παραπονιοῦνται μὲ τὸ «Νουμά» πού δὲν τοὺς ἐχωρίζε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀφοῦ αὐτοὶ μοναχοὶ τους σφαινε. Τί διάβολο! Ἄς νοιώσουν πιά πὺς καιρὸς νὰ μπαίνει κάθε κατεργάρης στὸ μπάγκο του. Καταλαβαίνουμε ὑποθετικ.

Δικός του ΙΔΙΟΤΡΟΠΑΚΗΣ

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

Ἀγαπητὲ Νουμά,

Ὁ κ. «Εἰσαγγελέας» γιὰ ὅσα ἔγραψε στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Νουμά» μιλῶντας γιὰ τὴ διάλεξι τοῦ κ. Μπ. Ἀννίνου, βρῖσκω πὺς δὲν ἔχει καθόλου δίκιο.

Κοίταξα καὶ γὼ τὴ Γέννησι (μεταφρασμένη ἀπὸ τοὺς ἑβδομήντα καὶ τυπωμένη στὴ Μόσκα) καὶ στὸ ΣΤ' κεφ. διάβασα «...ιδόντες οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων...» κτλ. Τὸ βέβαιον εἶναι πὺς τὸ Ἑβραϊκὸ κείμενον ἀναφέρει «οἱ γιοὶ τοῦ Θεοῦ» γιὰτὶ κι' ὁ Ρενὰν στὴν πιστότατη μετάφρασι τοῦ ἱεὸς γράφει «...les fils de Dieu...».

Ὅμως, ἔξω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, νομίζω πὺς δὲ μπορεῖ κανεὶς γι' αὐτὸ νὰ κατηγορήσῃ τὸν κ. Ἀννίνου γιὰτὶ, κι' ἂν εἶταν γραμμένο «οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ», πάντα θὰ ἔκοῦσε τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ· κι' ἓνας πού γράφει δὲν εἶναι ποτε ὑποχρεωμένος νὰναφέρῃ κάτι τι μὲ τὰ ἴδια λόγια, καθὼς τὸ διάβασε.

Ὁ φίλος σου Λε. Πα.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Φίλε «Νουμά»,

Δὲν ἄκουσα τὸ μελίσσυτο κ. Φιλάρετο, διάβασα ὅμως στὶς ἐφημερίδες τὸ λόγο πούβγαλε στὸ μνημόσκηνο τοῦ Παλαιολόγου καὶ τὸν ἐκλαψα τὸ δύστυχο Αὐτοκράτορα πού, ὕστερ ἀπὸ τὸσοὺς αἰῶνες, τοῦτανε γραφτὸ νὰ πῆσει στὰ σουβλερὰ νύχια τέτιου Ἀγαρηνοῦ ρήτορα καὶ νὰ πεθάνει κι ἄλλη μιὰ φορὰ.

Μαθαίνω πὺς ὁ κ. Φιλάρετος καὶ πατριώτης εἶναι καὶ κανένα προσωπικὸ λόγο δὲν ἔχει μὲ τὸν Παλαιολόγο· ἂν τὰποφάσιζε νὰν τὸνέ δολοφονήσῃ, τὸκανε ἀπὸ πατριωτισμὸ κι αὐτὸ, γιὰτ' ἤθελε μὲ τὸ λόγο πού τοῦβγαλε νὰ κανεῖ τὸ μάρτυρα Αὐτοκράτορα πὺς συμπαθητικὸ στὸν Ἑλλήν. λαό.

Αὐτὸ εἶναι ὅλο, κι ὅποιος σοῦ πεί πὺς ὁ λόγος βγήκε ἀπὸ ἄλλη ἀφορμῆ, σὲ γελάει καὶ νὰ μὴν τὸν πιστεύεις.

Με φίλια ΝΙΚΟΤΣΑΡΑΣ

Ἡ ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Κύριε Διευθυντὴ τοῦ «Νουμά»,

Ἡ γνώμη μου εἶναι πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνει καθό-

λου αυτή η σφαιρική κουβέντα στη Βουλή για τη σύνταξη που θάδινε το Κράτος στη γυναίκα και στα όρφανά του καθηγητή 'Αγγελίδη, που σκοτώθηκε στο Βραχώρι από τα δύο μαθητούδια του.

Η Βουλή δηλ. —κατά τη γνώμη μου πάντα— έπρεπε να φερθεί όλωσδιόλου εξαιρετικῶς στην όλωσδιόλου εξαιρετικῶς αυτή περίσταση, και να ψηφίσει ειδικὸ νόμο, ὄχι μόνο γιατί ὁ 'Αγγελίδης δολοφονήθηκε κάνοντας τὸ καθῆκον του, ἀλλ' ἀκόμα και γιατί τοὺς δολοφόνους του τοὺς δημιούργησε ἡ ἴδια ἡ Πολιτεία μετὰ τὰ καραγκιοζῆσκα σκολειά της και μετὰ τὴν κωμικὴ φροντίδα που δείχνει γιατὴν τὴν δημόσια ἀσφάλεια. Ὁ καημένος ὁ 'Αγγελίδης εἶναι θῦμα τῆς Πολιτείας, και ἡ Πολιτεία ἔπρεπε, ἀναγνωρίζοντας τὸ ἔγκλημά της, νὰ προστατέψει τὴν φαιμελιά του πλουσιοπάροχα.

Νὰ με συμπαθῆς γιατὴν ἐνόχληση.

ΕΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΣΟΥ

ΤΟ ΣΟΒΑΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ

'Αγαπητέ «Νουμᾶ»,

Τὴν ξέρεις βέβαια τὴ Γαλλικὴ παροιμία που μιλάει γιατὸ περίφημο βῆμα που χωρίζει τὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὸ γελοῖο. Αἴ, τὴν παροιμία αὐτὴ τὴ θυμήθηκα διαβάζοντας τὴν Πέμπτην στίς ἐφημερίδες τὸ μνημόσυνο ποὺκαμε ὁ Σαμφάκος τοῦ Ντεληγιάννη. Δὲν ξέρω ἂν τὸ μνημόσυνο αὐτὸ εἴτανε σοβαρὸ ἢ γελοῖο και ἂν ἄξιζε στὸ μακαριτῆ Ντεληγιάννη, μὰ σοὺ τὸ ξεσηκώνω ἐδῶ καθὼς τὸ περιγράψε ἡ «'Ακρόπολη» και ἀκρίνω τὴν ἀφεντιά σου και τοὺς ἀνγκυῶστες σου νὰν τὸ κρίνουν. 'Ενα μοναχὰ θέλω νὰ πῶ, πὼς μ' αὐτὰ και μερικὰ ἄλλα ἔτσι παράξενα και νόστιμα καμῶματα, ἢ 'Αθήνα μας μὴ πορεῖ ἀξιόλογα νὰ ὀνομαστεῖ τρελλοχωρῖ.

Καμάρωσε τώρα και τὸ μνημόσυνο («'Ακρόπολη» 1 τοῦ Θεριστή, σελ. 2, στίλ. 6).

«Χθὲς μετὰ τὸ πέρας τῆς συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς ἐπρόβαλλεν αἰφνιδίως ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Βουλευτηρίου ὁ περίφημος Σαμφάκος. Χαιρετᾶ τοὺς συνηθρισμένους ἐκεῖ πολίτας, μεταξὺ τῶν δ-ποιῶν ἦσαν και τινες Κρήτες. Ὅλοι ἀτενίζουν αὐτὸν περιέργως. Ὁ Σαμφάκος πλησιάζει ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐβάφη μετὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀειμνήστου γέροντος Δηληγιάννη. Σκερπᾶ κατά γῆς δροσερὰ γα-ρύφαλλα, ἀπὸ δύο ἀνθοδέσμες τὰς ὁποίας ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του. Κατόπιν ἀποκαλύπτεται εὐλαβῶς και γονατίζει. Ἀρχίζει δὲ ἀμέσως ν' ἀπαγγέλλη με-ρικούς στίχους, δι' ὧν ἐξῆμνει τὸν αἰδιμον Δηληγιάννην. Μετὰ ταῦτα ἐγείρεται και πλησιάζει τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος τοῦ Βουλευτηρίου γονατίζει ἀμέσως και μετὰ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἔκαμε μετὰ θρησκευτικῆς κατανύξεως, ἀ-σπάζεται τὸ ψυχρὸν τὸ μᾶρμαρον τῆς βαθμίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τσοκάκις ἀνῆλθεν ὁ θαλερὸς γέρον. Τὸ ἀ-σπάζεται και ἀνεγείρεται. Τότε ἐξήγαγε μίαν μη-χανὴν κουρευτικὴν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἔκοψε τὰ μαλλιά του και τὴν γενειάδα του. Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τοὺς παρισταμένους, εἶπε: «Ὅσες τρίχες ἔκοψα ἀπὸ τὸ κεφάλι μου τόσο Δηληγιάννηδες νὰ γεννηθοῦν πρὸς καλὸν τοῦ τόπου αὐτοῦ». Τελειῶνων τὴν εὐ-χὴν, ἀφῆρσε τὸν λαϊμοδέτην του τὸν μαῦρον και ἀντ' αὐτοῦ ἐφόρυσεν ἕνα ἄσπρον, δίδων νὰ ἐνοηθῆ, ὅτι ἔ-ληξε δι' αὐτὸν τὸ πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Δηλη-γιάννη.

Τὰ πέρας τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ μνημοσύνου, ἐ-δέχθησαν μετὰ χειροκροτημάτων οἱ παριστάμενοι. Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εὐχαριστημένος ὁ περιέργως

αὐτὸς τύπος, διήτη ἐξέτελεσεν ἕνα καθῆκον ὀφειλόμε-νον ἕως πρὸς τὸν πολὺκλαυστον ἐκείνον πολιτικὸν τῆς νεωτέρας 'Ελλάδος».

'Ἐπειδὴ δὲ θέλω νὰ βάλω τὴν ὑπογραφή μου κά-τω ἀπ' αὐτὸ τὸ δημοσίημα, ἀρχδιάζω μερικὰ θα-μαστικά ! ! ! ! ! και ὑπογράφουμι:

ὁ φίλος σου

ΠΑΝΑΓΗΣ ΑΒΔΗΡΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Α. Τσέχωφ Ο ΓΛΑΡΟΣ, δράμα κατά μεταφρασιν ἐκ τοῦ Ρωσσοῦ 'Αγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου. 'Αθήναι. 'Ἐκδοτικὴ ἑταιρεία «'Ηλύσια». 'Ελένης Βακαρέσκου ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΒΓΗΣ, βραβεύεμα ἀπὸ τῆ Γαλλικῆ 'Ακαδημία. Μετά-φραση Ν. Β. Ζαχαρία. 'Αθήνα 1905. Πουλιού-νται μία δραχμὴ στὸ Βιβλιοπωλεῖο Σαλιέτου (ἀ-πέναντι στὴ Βουλῆ).

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

- Νὰ ὀλικὸ πρώτης σειρᾶς γιατὸ κωμῶδι·
—Κάποιος δάσκαλος (οἱ «Καιροὶ» μᾶς εἶπαν πὼς εἴταν ὁ καθηγητῆς κ. Ζησιῦ) εἶχε γραμμένη ἀπὸ καιρὸ νεκρο-λογία γιατὸν καθηγητῆ Παπαδημητρακόπουλο και καρτε-ρούσε νὰ πεθάνει ὁ ἄνθρωπος γιατὸ νὰ τὴν τυπώσει.
—Μὰ ὁ Παπαδημητρακόπουλος δὲν πέθαινε και ὁ Ζησιῦ εἴτανε νὰ σκάσει που θὰ πῆγαυε ἡ νεκρολογία του χα-μένη.
—'Ἐτοχε ὅμως τις προάλλες νὰ πεθάνει κάποιος ἄλλος Παπαδημητρακόπουλος, καθηγητῆς στὸ Αἶγιο, και ὁ Ζη-σιῦ οἶχως νὰ χασομερήσει τυπώνει τὴ νεκρολογία του στὸ «'Αστὺ» τῆς Τρίτης, και ὁ κόσμος, ἐνῶ ἔβλεπε ζωντανὸ τὸν Παπαδημητρακόπουλο στοὺς δρόμους, διάβαζε τὴ νεκρολο-γία του και ξεφαινότανε στὰ γέλια.
—Καλὴ ἢ σκέψη νὰ μποῦνε κορίτσια στὴν ὑπερσία τοῦ τηλεφώνου· δὲν ξέρουμε ἂ θὰ μπορέσουν νὰ δουλέ-ψουνε καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄντρες, μὰ θὰ σωθοῦνε μερικὰ κορίτσια ἀπὸ τὸ χυνοπωρικὸν δασκαλοπάζαρο, και τὸ κέρ-δος δὲν εἶναι μικρὸ.
—Ὁ συγγραφέας τοῦ βραβεύεμου 'Αρραθητᾶριου εἶναι ὁ κ. Γ. Καρτζᾶς, δάσκαλος στὸ «Ζωγράφειο» τῆς Πέλλης.
—Τὸ ἄρραθητᾶρι τοῦ τὸ σταίλαμε νὰν τὸ διορθώσει σύμφωνα μετὰ τις παρατηρήσεις τῆς 'Ἐπιτροπῆς, και δὲτα μᾶς τὸ γυρίσει διορθωμένο θὰν τὸ τυπώσουμε στὸ «Νουμᾶ».
—'Η ἀπόφαση τῆς 'Ι. Σύνοδος, ὅσο αὐστηρὴ και ἂν εἴ-ναι, δὲ θὰ μποδίζει τὴν κόσμο νὰ σκοτώνεται. Χρειάζεται κάποια ἄλλη διδαχὴ, πὴ οὐσιαστικὴ ἀπὸ τὴ φοβέρα πὼς δὲ θὰ σὲ θάψουνε μετὰ παπάδες και δὲ θὰ πᾶς στὸν παράδεισο, γιατὸ νὰ πάρεις κουράγιο και νὰγαπήσεις τὴ ζωὴ.
—Κι ὅσο ἡ διδαχὴ αὐτὴ δὲ γίνεται, ἢ δὲ βρῖσκονται ἄ-θρώποι ἱκανοὶ νὰν τὴν κάμουν, οἱ αὐτοχτονίες θὰ πληθαί-νουν ἀντὶ νὰ λιγστεύουνε.
—Κάποιος βουλευτῆς φώναξε προχθὲς στὴ Βουλῆ·
—«Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, κύριοι, πληρώνει τότα ἑκατομ-μύρια γιατὸ νὰ ἔχη παιδείαν και δικαιοσύνην και ἀμφότεραι δὲν ἐκπληροῦν τὸν προορισμὸν των ὅπως πρέπει».
—Και ξέρετε γιατί ὀλ' αὐτὰ; Γιατὶ δὲν ἔγινε στὴν ἐ-παρχία του κάποιο σκολεῖο που τὸ ζήτησε γιατὸ ρουσφέτι.
—'Α γίνονταν τὸ σκολεῖο, και ἡ Παιδεία και ἡ Δι-καιοσύνη θὰ πηγαίνανε πρῖμα και χαλάλι θὰ πλέρωνε τό-σο ἑκατομμύρια ὁ 'Ἑλλη. λαὸς γι' αὐτὰ.
—Κάθε χρόνο τέτιο καιρὸ χάνονται σωρὸ τὰ παιδιὰ στὴν 'Αθήνα. Εἶναι οἱ περίφημες «ἐξαφανίσεις» που γρά-φουν οἱ ἐφημερίδες.
—Σωστὴ ἐπιδημία κατάντησε κι αὐτὸ, και ἡ ἀστυνο-μία λεφτὸ τσακιστὸ δὲ δίνει.
—Ξέρετε ποῖος διευτύνει τὴν 'Αστυνομία στὰ Βίλλια; 'Ενας χωροφύλακας. Και οἱ Βιλλιώτες τόσο εἶναι ἐνθουσια-σμένοι, που σκέφτονται νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση ἕναν ἄλλο χωροφύλακα γιατὸ νὰν τοὺς φυλάει ἀπὸ τὸν ἀστυ-νόμο τους.

Ο ΙΑΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

'Απὸ Πέμπτη δὲ Πέμπτη.

'Υπουργὸς 'Εσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος
Σκοτωμοί. Περαιὰς 1, 'Επαρχίαις 14.
Λιθωμοί. 'Αθήνα 8, Περαιὰς 1 (ἀπὸ τὸ τράμ).
'Επαρχίαις 8 (οἱ 4 ληστῆς).
Κλεισιές. 'Αθήνα 5, Περαιὰς 3, 'Επαρχίαις 2.
'Απαγωγές. 'Επαρχίαις 3.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ ὅτι :

σήμερον ἡμέραν Πέμπτην και ὥραν 9 1/2 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς, κατ' ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουτῆ, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἡ ἐνάτη κλήρωσις τοῦ ἐκ δραχμ. 20,500,000 δανείου αὐτῆς, ἡ ὀρισμένη διὰ τὴν 1 'Ιουνίου 1906.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξα-χθῆ ἐκ τῆς κληρωτίδος δεκαεξὶ ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν μετὰ λαχνοῦ.

'Ἐν 'Αθήναις, τῆ 17 'Ιουνίου 1906.

Ὁ Διοικητῆς
Σ. Στροῖτ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Πελλ. Σὲ παρακαλοῦμε πολὺ νὰ μᾶς γράψεις καθαρὰ τὸνομά σου. 'Αν μπορέσεις μάλιστα νὰ περάσεις κι ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τόσο καλότερα. —κ. Φιλ. Γ'λ. Σ' εὐχα-ριστοῦμε γιατὸ γράμμα και γιατὰ τὰλλα που μᾶς ἔστειλες· τὰπομῆσήμερο 4—5 μᾶς βρῖσκαις πάντα στὸ γραφεῖο κι ἂ θέλεις περάσε νὰ κουβεντιάσουμε γιατὰ τὰ ἔργα σου, που μὲ λίγα διορθώματα μποροῦνε νὰ δημοσιευθοῦν.—κ. Ν. Καρ. Τὸ λάβαμε και σ' εὐχαριστοῦμε μὲ μᾶγλο κι αὐτὸ δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλα μικρότερα;—κ. Στ. Νικ. Ὅλα θὰ γί-νουνε σιγά σιγά, σώνει νὰ βοηθήσουν και οἱ φίλοι, ὅσοι τουλάχιστο διαβάζουν ἐπιστημονικὰ συγγράμματα πουναί γιομῆτα, τὰ περισσότερο, βαρβαρισμούς. Δὲ βρῖσκεται κα-νεὶς νὰ ξεψαχίσει τὴν «Γραμματολογία» τοῦ Μιστριώτη; Σωστὸ μεταλλεῖο, λένε, κρύβεται σ' αὐτὴ. Νὰ ἐθνικὸς πλοῦ-τος μία φορὰ!

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ἐντοκοὶ καταθέσεις

'Η 'Εθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια και εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς πράγμα και λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκείας Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις και οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-ρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις· εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἔξω-τερικοῦ και ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνου-νται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αἰτήσει τοῦ κα-ταθέτορος ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ-κύρᾳ Κεφαλληνίᾳ και Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

Table with 2 columns: Duration (1 1/2, 2, 3 1/2, 4, 5 years) and Interest rate (0/0, 0/0, 0/0, 0/0, 0/0). Includes text: 1 1/2 ταίς 0/0 κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν, 2 » 0/0 » » » 1 ἔτους, 3 1/2 » 0/0 » » » 2 ἔτων, 4 » 0/0 » » » 4 ἔτων, 5 » 0/0 » » » 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ καταθέτου νομαστικῆ ἢ ἀνώνομοι.